

עפ"א 59557/10/17 - אמיר בכריה נגד הוועדה המקומית לתוכנו לב הgalil

בית המשפט המחוזי בחיפה שבתו כבית-משפט לערעוורים פליליים

עפ"א 17-10-59557 בכריה נ' המקומית לתוכנו לב הgalil
תיק חיצוני: 22225-06-15

בפני	כבוד השופט תמר שרון נתנהל
מערער	אמיר בכריה
נגד	הוועדה המקומית לתוכנו לב הgalil
משיבה	

פסק דין

1. לפניה ערעור על הכרעת הדין (מיום 17/10/30) וגזר הדין (מיום 17/9/27) שניתנו על ידי בית משפט השלום בקריות (כבוד השופט מיכאל ארדמן) בתיק ת"ב 15-06-22225.

בhcרכעת הדין הרשע בית משפט קמא את המערער, על פי הודהתו, בכתב אישום מתוקן, בעבירות של בנייה ללא היתר; שימוש חריג במרקעין, הטעונים היתר, ללא היתר; אי קיום צו הפסקה מינהלי; אי קיום צו הפסקה שיפוטי; אי קיום צו למניעת פעולות - עבירות על פי סעיפים 204(א)+(ג), 237, 240 ו- 249 לחוק התכנון והבנייה, התשכ"ה-1965 (להלן: "החוק").

ההודהה נשמעה מפי סנגרו של המערער, לאחר שהוא הודיע בבית משפט קמא, כי המערער אינו יכול להתייצב לדין, מסיבות רפואיות (טור שהציג מסמכים רפואיים) וכן שהוא הסביר למערער את כתב האישום והמערער ייפה את כוחו להודות בשמו.

2. ביום"ש קמא הרשע את המערער לפי הודהתו ובא כוחו בิกש לדחות את הティיעונים לעונש וכן לשלוח את המערער אל הממונה על עבודות שירות, על מנת שיבחן אם המערער מתאים לביצוע עבודות שירות.

הティיעונים לעונש נשמעו ביום 17/9/27, בנסיבות המערער וסנגרו ובסיום הוכתב גזר הדין, גם זאת - בנסיבות המערער וסנגרו.

במסגרת גזר הדין הוטלו על המערער העונשים הבאים: 60 ימי מאסר בפועל, אשר ירצו בעבודות שירות; קנס בסך 60,000 ₪ (או 200 ימי מאסר תחתיו); חתימה על התחייבות בסך של 50,000 ₪; מאסר על תנאי ותשלום כפלי אגרה בסך של 18,780 ₪.

הערעור על הכרעת הדין

3. ערעורו של המערער מופנה אך ורק נגד הרשעה בעבירה של הפרת צו הפסקה שיפוטי ולא נגד הרשותה בשאר העבירות.

המערער טוען, כי כתב האישום כלל לא הוקרא לו וכי הוא לא ידע שהוא מואשם בהפרת צו הפסקה שיפוטי. לדבריו, הוסבר לו על ידי סנגורי "**כי הוא מודה בבניה**" וכן הודה, אך לא הוסבר לו דבר בדבר **"הפרת הצוים הנ"ל"**. לדברי ב"כ המערער, בគונת המערער היה להודות רק בבניה ובהפרת צו הפסיקת המינהלי, אשר על קבלתו חתם, אך לא בהפרת צו הפסיקת השיפוטי, אשר מעולם לא נמסר לו, אלא נמסר לאמנו, בעוד שהוא כלל לא גר עמה באותו עת. עוד טען ב"כ המערער, כי המערער כלל לא הבין שעומד להיגזר עליו עונש של מאסר בפועל.

4. דין הערעור על הכרעת הדין, דחיה מכל אחד מהטעמים הבאים ומכלולם יחדיו;

א. מאחר שהעבירות בהן הודה המערער הן עבירות מסווג עונש ומאחר ששסנגורי של המערער הצהיר, כי המערער נתן לו אישור ליצגו בלבד התייצבתו, היה בית משפט קמא מוסמך לשמעו הודה מפי סנגורי של המערער וזאת - מכוח האמור בסעיף 128(א) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב] התשמ"ב-1982 (להלן: "החסד" פ") כאמור בעמ' 5 ל פרוטוקול הדיון מיום 30/1/17.

על פי סעיף 129 לחסד"פ, היה על בית משפט קמא לאפשר למערער לשמוע את טענותיו לעונש, בטרם יגזר עליו עונש מאסר ואמנם, בית משפט קמא فعل על פי סעיף זה, שעה שדחה את הטיעונים לעונש לישיבה אחרת שהתקיימה בנסיבות המערער וסנגורי, ביום 27/9/17.

לא מצאתי כל פגם בהתנהלותו של בית משפט קמא.

ב. המערער לא פנה לבית משפט קמא בבקשת להתייר לו לחזור מההודיה. נהفور הוא; הוא התייצב לישיבת הטיעונים לעונש, שמע את הטיעונים, בהם התייחס ב"כ המשימה, מספר פעמים ובאריכות, לעבירה של הפרת צו הפסיקת השיפוטי (ראו עמ' 10 ש' 10-9; 15-19; 25-26) ולא אמר דבר. הוא גם שמע את גזר הדין שהכתב בית משפט קמא ואשר גם בו הייתה התייחסות ספציפית לעבירה של הפרת צו שיפוטי (ראו עמ' 12 ש' 28 ועמ' 13 ש' 25) וגם אז לא אמר דבר. שתיקתו של המערער פועלת נגדו.

ג. אני דוחה את טענת ב"כ המערער לפיה המערער, בהיותו אדם פשוט, לא הבין את אשר נאמר בדבריו ב"כ המשימה בטיעוניה לעונש או בגין דינו של בית משפט קמא. את המילים "צ'ו הפסקה שיפוטי" מבין כל אדם היודע עברית (ולא נטען שהמערער אינו מבין את השפה) ולא צריך להיות עורך דין או למדוד משפטים כדי להבין זאת.

ד. המערער לא צירף להודעת הערעור תצהיר מטעמו, בו הוא מצהיר על נוכנות הטענות העובדיות אשר בסיס הטענות שנטענו בערעורו, לפיהן כתב האישום לא הוסבר לו, richtig, על ידי סנגנורו; הוא לא ידע שהוא מודה בעבירה של הפרת צו שיפוטי ואף לא הבין שהואណון על עבירה זו, בגיןה הוא צפוי לעונש של מאסר בפועל. המערער אף לא צירף תצהיר מטעם אמו התומך בטענה שנטענה בהודעת הערעור, לפיה הוא לא גר עמה באותה עת והוא לא מסרה לו את הצו אשר על קבלתו חתמה.

ה. המערער לא הסביר כיצד הלך למונזה על עבודות שירות, אם לא הבין שבית המשפט עומד לגזר עליו עונש של מאסר בפועל.

מכל הטעמים דלעיל, אני דוחה את הערעור על הכרעת הדיין.

הערעור על גזר הדין

5. המערער טוען כי גזר הדיין החמיר עמו יתר על המידה. לדברי בא כוחו, בית המשפט אינם נהגים להשיט עונש של מאסר בפועל, שעה שמדובר בעבירה ראשונה של בנייה ללא היתר ואין מדובר בעבירה של הפרת צו שיפוטי (כך - לשיטתו).

עוד טען, כי בית משפט קמע התעלם מנסיבות האישיות, כפי שהועלו בטיעוני סנגנורו.

לטענת בא כוח המערער, בית משפט קמא השיט על המערער מאסר בפועל בניגוד לטיעוני המשימה, אשר יתרה על דרישת זו, כפי שלשיטתו עולה מפרטוקול הדיון מיום 27/9/17 ש' 33-34.

טענה נוספת בפי ב"כ המערער היא, כי המשימה לא הייתה רשאית לעתור למאסר בפועל, שעה שהוא לא כללה בכתב האישום התראה לפיה היה תעתר למאסר בפועל, כנדרש על פי סעיף 15א' לחס"פ.

6. אדון בטענות המערער, אחת לאחת ואפתח בטענה האחרונה. סעיף 15א' לחס"פ קובע:

"**15א. (א)(1) סבר טובע כי קיימת אפשרות שיבקש מבית המשפט להטיל על נאשם**

עונש מאסר בפועל אם יורשע, יודיע על כך התובע לבית המשפט במועד הגשת כתב האישום או במועד אחר לפני תחילת המשפט.

(2) מסר התובע לבית משפט הودעה כאמור בפסקה (1), יודיע על כך בית המשפט לנאשם ולסניגורייה הציבורית.

(ב) על אף הוראות סעיף קטן (א)(1), לא מסר התובע הודעה כאמור באותו סעיף קטן לפני תחילת המשפט, וסבירו התובע, לאחר תחילת המשפט, כי נתגלו נסיבות חדשות או נמצאו טעמים אחרים המצדיקים, לדעתו, לבקש מבית המשפט להטיל על הנאשם עונש מאסר בפועל, יודיע על כך התובע לבית המשפט ולנאשם בהזדמנות הראשונה".

על פי סעיף 15א(ב) הנ"ל, اي כתיבת האזהרה בכתב האישום איננה סוף פסקוק ואין בה כדי למנוע מהמאשימה לעתור למאסר בפועל ובבד שהתובע מצא טעמים לדרוש השחתת מאסר בפועל ושהתביעה מסירה על כך הודה לבית המשפט ולנאשם בהזדמנות הראשונה.

7. בעניינו, ברור מפרוטוקול הישיבה שהתקיימה בבית משפט קמא ביום 30/1/17, כי עוד בטרם הודה סניגורו של המערער, בשם המערער, בכתב האישום המתוקן, כבר היה ברור לסניגור שהמאשימה תעתר למאסר בפועל. לולא כן, לא היה הסניגור מבקש להפנות את המערער לבודדות השירות, כפי שעשה (עמ' 7 ש' 3-4). מכאן, שהמאשימה הודהה לסניגור, כבר אז כי בדעתה לעתור למאסר בפועל.

כאשר הנאשם מיוצג והודהה על הכוונה לטעון למאסר בפועל נמסרה לsnsיגור בטרם הטיעונים לעונש (כפי שנעשה במרקחה דן) התמלאה תכליתה של סעיף 15א' לחס"פ, לגבי נקבע, כי היא מועדה להבטיח את זכותו של הנאשם לייצוג ולמנוע עיוות-דין.

ואין בכך שבכתב האישום לא הזהר הנאשם בדבר כוונת המאשימה לטעון למאסר בפועל, כדי לבטל את עונש המאסר שהותעת עליו. ראו, בעניין זה, החלטת כבוד השופט שם ברע"פ 5184/15 ילאו קניימר נ' מדינת ישראל (27/7/2015) שם נדחתה טענה דומה והובהר, כי:

"לטענת המערער, בהתאם לסעיף 15א לחוק סדר הדין הפלילי (להלן: החס"פ), היה על המשيبة להצהיר על כוונתה לבקש עונש מאסר לריצוי בפועל (גם אם מדובר במאסר על דרך של עבודות שירות), بد בבד עם הגשת כתב האישום, או טרם שנעשתה ההקראה. סבורני, כי דין טענה זו להידחות. כפי שציין השופט א' רובינשטיין (כתוארו דاز) ברע"פ 8058/12abo לבן נ' מדינת ישראל [פורסם ב公报] (12.11.2012):

'תכליתה של החובה הקבועה בסעיף היא בראש וראשונה להבטיח את זכותו של הנאשם לייצוג. תכלית זו נלמדת מן האיסור העקרוני הקבוע בסעיף 15ב שלפיו לא יכול בית משפט עונש מאסר בפועל על הנאשם שאינו מיוצג, וסעיף 15א(ג) הקבוע כי מסר התובע הודהה לפי הוראות סעיף זה, ימנוה לנאשם שאינו מיציג, snsיגור. כלומר, הדברים מתנקזים לשאלת הייצוג. ונזכיר כבר כאן, כי

בעניינו היה המבוקש מיוצג כדబוי לאורך כל הדרכו".

לפיכך, אני דוחה את טענת המערער בדבר חוסר סמכותה של התביעה לעתור למסר בפועל.

.8. וכעת - לשאר טענותיו של המערער.

משדיחתי את טענת המערער לעניין הרשעה וקבועתי כי הרשות המערער בעבירה של הפרת צו הפסקה שיפוטי עומדת על כנה, מAMILא נשמטה ה Kerraku מתחת לטענת המערער לפיה עונש של חודשיים מסר לביצוע עבודות שירות אינו הולם את העビורות בהן הורשע המערער.

.9. לטענת המערער לפיה בית משפט קמא לא נתן משקל לנסיבותו האישיות, אין על מה לסתור. בית משפט קמא התייחס בגזר דיןו, במפורש, לנסיבות האישיות של המערער ואין לי אלא להפנות לעניין זה לאשר נאמר בגזר הדין בעמ' 14 ש' 3-2 ; 16-14 ; 35-34 ועמ' 15 ש' 1 ; 9-10.

.10. גם טענת בא כוח המערער לפיה בית משפט קמא השית על המערער עונש של מסר בפועל, בניגוד לטיעוני המאשימה, אשר יתרה על דרישת זו, בטעות יסודה.

لتਮיכה בטענות זו הפנה בא כוח המערער אל ש' 31-34 לעמ' 10 לפרו' קמא מיום 27/9/17, שם נאמר:

"... אולם בשל הנסיבות המייחודות אשר תיאר אותן הסגנור בפני הדיון, ולפניהם מושורת הדיון ובאופן חריג, המאשימה תשאיר את העניין לשיקול דעת בהם"ש han לעניין ביצוע עובדות השירות על ידי הנאשם וזאת מאחר וההתביעה עתרה לכנס ממשמעותי גבוהה אשר בא במקום הדרישה למסר בפועל בתיק זה" (ההדגשות, כאן וביציטוט הבא, אינן במקור).

.11. בא כוח המערער טוען, כי מהאמור לעיל, נובע שהמאשימה הסתפקה בכנס במקום מסר ולא היא; פרשנות זו אינה תואמת את הנאמר בцитוט דלעיל והוא אף מוציאה את האמור לעיל מהקשרם של טיעוני המאשימה לעונש. מכל טיעונה עולה, כי הכוונה היא לכך, שהמאשימה הסכימה להסתפק במסר שירות בעבודות שירות, במקום במסר בפועל.

כך עולה, בבירור, מדבריה בעמ' 10 ש' 24-27, שורות אשר ב"כ העורר נמנע מלצטט ונמנע מלהתיחס אליה. וכן נאמר שם:

"מדיניות הענישה אשר נקבעה על ידי בית המשפט העליון בעבירות של אי קיום צו בית משפט, גם במקרים חמורים פחות, היא ענישה של מאסר בפועל ממש ובמקרה שבפניו המאשימה تستפק בכך שהמאסר בפועל אשר תבקש ירוצה בעבודות שירות זאת נוכח חומרת העבירה בכך שהנאשם סימן את בניןיה הבניין למרות הכוונה השיפוטית".

12. עוד יש לציין, כי דרישת התביעה למאסר בפועל, אשר יתכן שירוצה בעבודות שירות, התקבשה כבר בישיבה בה נמסרה הודית המערער ובהה כבר שם לידי ביטוי, כפי שיפורטתי לעיל.

לא לモתר לציין, כי גם הסגנון, בבית משפט קמא, הבין כי המאשימה עותרת למאסר בפועל או בעבודות שירות, כפי שעולה מטעוני לעונש (עמ' 12 ש' 4-6) וכן, כמובן, הבין גם בית משפט קמא כפי שעולה מגזר הדין.

13. סופו של דבר, אני דוחה את הערעור, על שני חלקיו.

עיר, כי לא מצאתי מקום להתייחס לטענות נוספות, שהועלו על ידי ב"כ המערער בדיון שהתקיים לפני ביום 21/11/17, לאחר שעלה פניהן לא מצאתי בהן כל ממש.

אוסיף ואומר, כי מדובר בערעור סרק וכי לו לא היה מדובר בעניין פלילי, לא הייתה מהסתה מלאה שיתעלם על המערער הוצאות לטובת אוצר המדינה.

המציאות תמציא את פסק הדין לצדים ותחזיר את תיק קמא לבית משפט קמא.

נitet haYom, י' כסלו תשע"ח, 28 נובמבר 2017, בהעדר הצדדים.